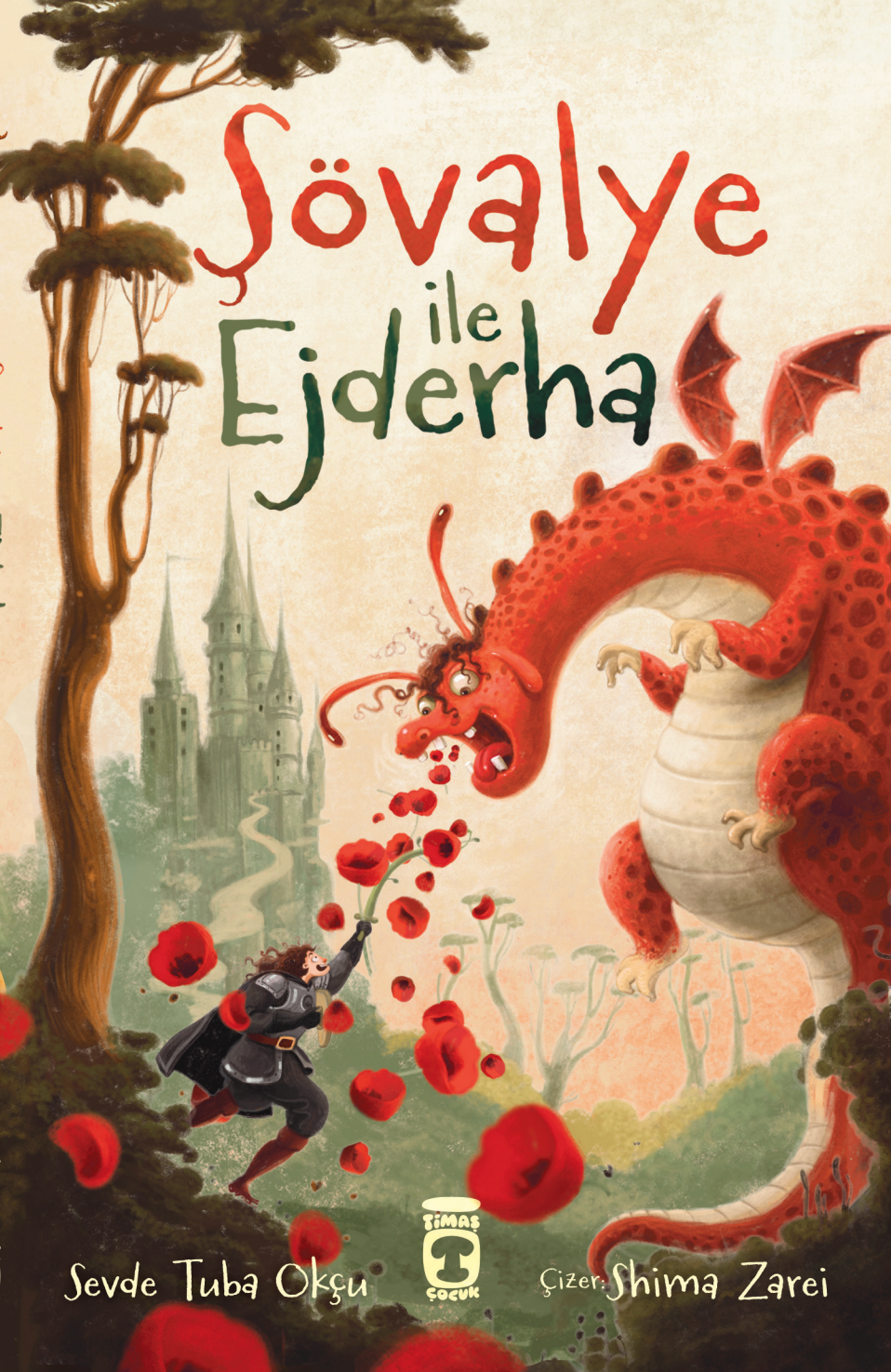

Şövalye ile Ejderha

Sevde Tuba Okçu

Çizer: Shima Zarei

ŞÖVALYE'NİN GÜNÜ

İşte o büyük gün sonunda gelmişti. Şövalye'nin yıllardır hayalini kurduğu ve sabırsızlıkla beklediği o gün!

Büyük yolculuk günü.

Şövalye bütün eğitimlerini tamamlamıştı. Şövalyelik Nişanı'nı alabilmek için saraydan ayrılıp uzun bir yolculuğa çıkacaktı. Az gitmeyip uz gidecek ve atalarının yaptığı gibi bir ejderhanın peşine düşecekti. Onunla kahramanca savaşıacak, kendisinden önce gelen şövalyeler gibi ne kadar cesur bir savaşçı olduğunu herkese gösterecekti.

Doğrusu çok da kolay bir iş değildi bu. Uzun süredir, hatta çokook uzun süredir ülkede ejderha gören olmamıştı. **“Ben bulacağım o ejderhaları! Buralarda bir yeredirler; dünyadan yok olup gitmediler ya! Atalarımın cesareti karşısında kim durabilmiş ki! Kesin saklanıyorlar.”**

İnsanlarla ejderhalar arasında geçen asırlık savaşlar sonrasında ejderhalar aniden yok olmuştu. Şövalye'nin öncelikle ejderhaların yeni yuvalarını bulması gerekiyordu. Yıllardır kimse bir ejderhayla karşılaşmamış ya da savaşmamıştı ama hâlâ yaşadıklarına dair izler görülüyordu. Savaşlarda insanlar da ejderhalar da ağır kayıplar vermişlerdi. Bir şövalyeye yakışan şey ise ejderhaları yeniden bulmak ve atalarına verdiği zararın hesabını sormaktı.

Şövalye, bu düşüncelerle saraydaki yaldızlı odasında dört döndü. Son zamanda artan izler, ejderhaların yakınlarda olabileceğinin işaretiydi. Ormanda dev ayak izlerine rastlanmış, sadece bir ejderha alevinin yapabileceği yanıklar görül-müştü. Heyecandan kalbi güm güm atıyordu.

Hâlbuki bu görev için onu seçmelerinin sebebi eğitimlerde gösterdiği üstün başarısıydı. Kim ondan daha hazır olabilirdi ki bu göreve? Son hazırlıklarını da tamamladı. Bir tabur asker onu yolculamak üzere avluda bekliyordu. Askerleri bu şekilde bekletmek olmazdı. Olabildiğince hızlı bir şekilde zırhını giyindi. Şövalye, görünüşüne çok önem verirdi. Asil bir şövalye her hâlimden belli olmalıydı; duruşundan, temizliğinden ve çevikliğinden ödün veremezdi. Şimdiyse heyecandan eli ayağına dolanmıştı, diğer günlerdeki kadar iyi ve yakışıklı görünmüyordu. Zırhı dar geliyor, miğferi düşüp duruyordu. Ne yapsa olmuyordu ama hazırды işte. Avluya doğru yol aldı.

Askerler merdivenin başında bekliyorlardı. Şövalyenin kapıdan çıktığını görünce hemen tören duruşuna geçtiler. O, merdivenlerden inerken hep beraber en sevdikleri marşı söylediler:

- Ejderha, kılıcım durmuyor kınında!

En büyük dersi vereceğim sana!

Koca başlı zalim ejderha!

Şövalye sarayın avlusunda duran atına yaklaştı. Göğsü gururla kabarıyordu. Kötü kalpli ejderhaları

bulup işlerini bitecekti. Kraliyet, askerler ve halk ona güveniyordu. Onlardan aldığı güçle bu zorlu ve bilinmeyen yolculuğa çıkacaktı. Cesur Şövalye'nin karşısında hangi ejderha durabilirdi ki!

- Çıkacağım bu yolculuğun sonunda halkım ve atalarım için bir efsane yazacağım. Nesiller boyunca kahramanlığım hatırlanacak. Ejderhaların yuvasını arayacağım. Onlara açacağım savaşla ilgili şiirler yazılacak, şarkılar söylenecek. En büyükleri olan Kızıl Ejderha'yı bulacağım ve onu nasıl mağlup ettiğimi herkes bilecek.

Şövalye heyecandan yerinde duramıyordu. Kılıcını havada sallayarak atına kendi etrafında bir tur attırdı. Şövalye coştukça askerler de coşuyor, naralar atıyor, gururla doluyorlardı.

- Zafer sizindir **ŞÖVALYEM!**

Şövalye bir kere coşmuştu, kendini tutamayıp devam etti:

- Dedelerim nesiller boyu ejderhalarla savaştılar. O kötü kalpli yaratıkları durdurmayı başardılar. Şimdi sıra bende, sevgili dostlarım... Onları sak-

landıkları yerden çıkaracak, gerçek bir şövalyenin yapması gerekeni yapacağım.

Yağız atı, Şövalye'yle aynı duyguları paylaşmıyordu pek. Eğitimlerde de çok hareketli sayılmazdı ama aralarında güçlü bir bağ vardı. Ona kalsa sarayda kalıp her gün önüne getirilen arpasını yemeyi tercih ederdi. At, kısık sesle hafifçe kişnedi. Şövalye ise sevgili atının duygularından habersizdi, büyük bir mutlulukla eyerin üzerine yerleşmişti. Yola çıkmaya hazırdı.

Şövalye, askerlerinin önünde son etkileyici hareketini yapmak üzere atını şahlandırdı. Tam o sırada gökyüzünde süzülen bir martı, Şövalye'ye beklenmedik bir hediye bıraktı. Böyle bir hediye için kesinlikle doğru zaman değildi aslında... Şövalye'nin miğferi batmıştı. Zafere doğru yola çıktığı böyle bir günde bunlar küçük ayrıntılardı. İstifini bozmadı, mendiliyle miğferini sildi. Talih kuşu da şövalyeyi ödüllendirdiğine göre büyük bir macera gerçekten onları bekliyordu.

EJDERHA'NIN SABAHI

S abahları biraz huysuz uyanabiliyordu Kızıl Ejderha. O gün de yine oflaya poflaya uyandı. Ağır ağır ocağın başına geçip kahvesini pişirmeye başladı. Reçelli ekmeğ, biraz peynir... Karnı doymuştu bile. Şimdi onun için günün en keyifli zamanları başlıyordu:

Gündüz güneşinin altında kitap okuma saati!

Hızlı bir şekilde kitaplığına doğru yol aldı. Okuyacağı kitabı özenle seçti. Başlıklar epey ilginçti

doğrusu: **İNSANLAR VE EJDERHALARIN
1352. SAVAŞI, İNSANLARIN KÖTÜLÜK
TARİHİ, NANKÖR İNSANLAR VE DİĞERLERİ.**

Kitaplarını kolunun altına gururla yerleştirdi. Ardından mağarasının önündeki sallanan sandalyesine kuruldu. Yüzyıllar süren savaşların sonunda kendilerine yeni bir yurt edinmişlerdi. İnsanlar burayı kolay kolay bulamazdı. Aşılması güç, dev, sivri kayalıkların ilerisinde, yemyeşil bir ormanın etrafındaki sıradağların hemen ardındaydı bu yer. Kızıl Ejderha'nın mağarası dağın zirvesindeydi ve dışarıdan gelebilecek tehlikelere karşı her yeri görebilen bir manzarası vardı. Açıkçası Kızıl Ejderha, mağarasından uzaklaşmaktan pek hoşlanmazdı. Bunun en büyük sebebi ise günün birinde bir şövalye onları arayıp bulmak isterse ve kendisiyle dövüşmek için mağarasına gelirse onu yenilgiye uğratma fırsatını kaçırmak istememesiydi.

Uzun süredir insanlar, ejderhaların yaşadığı kayalıkları aramış ama bulamamışlardı. Ancak ne olacağı hiç belli olmazdı. Kendini bilmez bir şövalye, ejderhaların yaşadığı kayalıklara gelip kendisine